

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu 15 grudnia 2025 r. w Warszawie
wniosku obrońcy obwinionej X. Y.

o zbadanie spełnienia przez SSN Marka Dobrowolskiego wymogów niezawisłości i
bezstronności złożonego w sprawie II ZOW 30/23

**na podstawie art. 29 § 10 ustawy o Sądzie Najwyższym
odrzuca wniosek.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem złożonym do sprawy II ZOW 30/23 obrońca obwinionej X. Y. domagał się stwierdzenia braku spełniania wymogów niezawisłości i bezstronności przez SSN Marka Dobrowolskiego.

Wnioskodawca podniósł, że w odniesieniu do sędziego Marka Dobrowolskiego, który został powołany do Sądu Najwyższego na skutek uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (określanej we wniosku jako „neo-KRS”), początkowo zasiadającego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, a wskutek dalszych zmian personalnych wewnątrz struktury Sądu Najwyższego orzekającego obecnie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, uznać należy, że nie został dochowany model powołania sędziego zgodny z m.in. normami prawa unijnego, a tym samym, nie spełnia on również kryteriów niezawisłości, bezstronności i niezależności. Wnioskodawca dokonał własnej analizy ustawowego modelu oceny bezstronności

sędziego opisanego w art. 29 u.s.n. i podkreślił, że stwierdzenie naruszenia przepisów prawa krajowego dotyczących powołania sędziego daje, samo w sobie, podstawę do stwierdzenia naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC i nie wymaga dalszego prowadzenia badania, czy konkretne postępowanie sędziego było pozbawione cech bezstronności i niezawisłości np. w zakresie wydawanych orzeczeń czy stosunku do władzy ustawodawczej czy też wykonawczej. Okoliczności dotyczące powołania sędziego stanowią, w ocenie obrońcy, wystarczającą podstawę do przyjęcia, że taki tryb powołania sędziego przesądza o braku jego bezstronności w aspekcie instytucjonalnym i pozwala na sformułowanie domniemania braku bezstronności.

Zgodnie z art. 29 § 5 u.SN dopuszczalne jest badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, na wniosek uprawnionego, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy (tzw. test niezawisłości i bezstronności sędziego). W przedmiotowej sprawie wniosek został złożony względem sędziego Sądu Najwyższego (odpowiednio do art. 29 § 6 u.SN), przez obrońcę obwinionej (uprawniony – art. 29 § 7 u.SN), w sprawie II ZOW 30/23 (odpowiednio do art. 29 § 6 pkt 2 u.SN), w ustawowym terminie (odpowiednio do art. 29 § 8 u.SN).

Artykuł 29 § 9 u.SN stanowi, że wniosek inicjujący test niezawisłości i bezstronności sędziego powinien – pod rygorem jego odrzucenia bez wezwania do usunięcia braków formalnych (art. 29 § 10 u.SN) – czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać żądanie stwierdzenia, że w danej sprawie zachodzą przesłanki, o których mowa w § 5 (pkt 1) oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie wraz z dowodami na ich poparcie (pkt 2). Skoro w założeniu ustawodawcy ów wniosek ma zmierzać do stwierdzenia niespełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów (naruszenia standardu) niezawisłości i bezstronności w konkretnej sprawie, oczywiste jest, że nie wystarczy przytoczenie okoliczności towarzyszących powołaniu danego sędziego Sądu Najwyższego (w szczególności ewentualnych wadliwości procedury nominacyjnej – czy to w ogólności, czy to do orzekania w

konkretnej Izbie Sądu Najwyższego), ale konieczne jest wskazanie także na postępowanie sędziego po powołaniu (przykładowo czynności jurysdykcyjne, oświadczenia i wypowiedzi), które może wywoływać uzasadnione wątpliwości co do spełnienia przezeń wymagań niezawisłości i bezstronności, jak też konieczne jest wskazanie okoliczności świadczących o tym, że deficyt ten może oddziaływać na wynik konkretnej sprawy, z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy (zob. np. postanowienie SN z 15 listopada 2022 r., III CB 5/22 wraz z licznymi zarządzeniami powołanymi w jego uzasadnieniu, postanowienia SN z 14 marca 2025 r., III CB 84/24 i z 12 listopada 2025 r., I ZB 76/25).

Wniosek w sposób oczywisty nie czyni zadość tym wymaganiom. Argumentacja skarżącego podniesiona we wniosku o zbadanie spełnienia przez SSN Marka Dobrowolskiego wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie II ZOW 30/23 w istocie koncentruje się na – występującej w ocenie wnioskodawcy – systemowej nieprawidłowości powołań sędziów Sądu Najwyższego na podstawie rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Argumentacja wnioskodawcy nie dotyczy natomiast indywidualnych okoliczności powołania, odnoszących się do konkretnego sędziego objętego wnioskiem o przeprowadzenie tzw. testu niezawisłości i bezstronności (w tym przypadku odnoszących się do SSN Marka Dobrowolskiego). Ponadto, wprawdzie skarżący wskazał na okoliczności towarzyszące powołaniu SSN Marka Dobrowolskiego do orzekania Sądzie Najwyższym, jednak powołane okoliczności mają charakter ogólny i dotyczą orzekania w każdej sprawie rozpatrywanej przez każdego sędziego Sądu Najwyższego powołanego na podstawie rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co w oczywisty sposób ignoruje brzmienie art. 29 § 5 u.SN. Oczekiwaniem wnioskodawcy nie jest zatem realna ocena możliwości zabezpieczenia bezstronności sędziego w konkretnej sprawie, ale wstrzymanie orzekania *in gremio* wszystkich sędziów powołanych do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego

po uzyskaniu rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa działającej na podstawie ww. ustawy z 8 grudnia 2017 r.

Skarżący nie wskazał żadnych okoliczności, które wystąpiły po powołaniu SSN Marka Dobrowolskiego na urząd sędziego Sądu Najwyższego (np. jego oświadczeń i wypowiedzi w sferze publicznej czy innej działalności publicznej), które świadczyłyby o braku niezawisłości i bezstronności, w tym w sprawie II ZOW 30/23. Wywody przedstawione we wniosku sprowadzają się jedynie do ogólnych stwierdzeń, uniemożliwiających dokonanie jakiegokolwiek badania oceny dochowania standardu niezawisłości i bezstronności przez SSN Marka Dobrowolskiego. Powyższe nie spełnia więc wymagań jakie stawiane są przez ustawodawcę w przypadku instytucji "testu niezawisłości i bezstronności sędziego".

Wnioskodawca nie podał też żadnej okoliczności świadczącej o tym, że właśnie w sprawie II ZO 30/23 deficyt niezawisłości i bezstronności miałby wpływ na wynik sprawy, z uwzględnieniem okoliczności dotyczących obwinionej i charakteru sprawy. Braki te zgodnie z art. 29 § 10 zd. 1 u.SN stanowią podstawę do odrzucenia wniosku, bez wezwania do usunięcia braków formalnych.

Zgodnie z art. 29 § 10 u.SN odrzuceniu podlega wniosek niespełniający wymagań, o których mowa w § 9, złożony po upływie terminu albo z innych przyczyn niedopuszczalny. Wprawdzie w niniejszej sprawie wydane zostało zarządzenie Prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej o przyjęciu wniosku, oczywiste jest jednak, że dostrzeżenie niedopuszczalności wniosku na późniejszym etapie nie wyłącza obowiązku wyciągnięcia konsekwencji prawnych tejże niedopuszczalności (art. 29 § 5-6 u.SN w zw. z art. 430 § 1 k.p.k.).

W niniejszej sprawie doszło do odrzucenia wniosku (a nie pozostawienia wniosku bez rozpoznania, jak mógłby sugerować art. 430 § 1 k.p.k.), albowiem art. 29 § 10 u.SN określający treść decyzji procesowej ma pierwszeństwo przed rozwiązaniami przewidzianymi w przepisach stosowanej odpowiednio – na mocy art. 29 § 24 u.SN – procedury karnej. W judykaturze Sądu Najwyższego rozstrzygnięto przy tym, że art. 29 § 15 u.SN określa skład właściwy do merytorycznego rozpoznania wniosku, natomiast w odniesieniu do rozstrzygnięć o charakterze formalnym (np. odrzucenia wniosku) przepisów określających skład sądu poszukiwać należy w przepisach właściwej procedury. W konsekwencji

orzeczenie w sprawie wydał sąd w składzie jednoosobowym przewidzianym w art. 30 § 1 *in principio* k.p.k. w zw. z art. 29 § 24 u.SN.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[M. T.]

[r.g.]

Krzysztof Wesolowski